

Stop tunelům, o.s.
Na Valech 3
Ústí nad Labem
400 01

Stínový materiál Stop tunelům ke stanovisku kanceláře tajemníka k veřejné zakázce na pořízení územního plánu města Ústí nad Labem

12. června 2012

Vážený pane tajemníku, vážení zastupitelé, milí Ústečané,

Dovolujeme si vám předložit **stínový materiál k bodu č. 22**, *Stanovisko k veřejné zakázce na pořízení územního plánu města Ústí nad Labem*, navrženého programu 16. zasedání Zastupitelstva města Ústí nad Labem (14.6.2012). Náš stínový materiál se skládá ze dvou částí:

(1) V první části v rámečcích **citujeme Stanovisko** vypracované Mgr. Milošem Studenovským, vedoucím právně ekonomického oddělení kanceláře tajemníka (dále jen Stanovisko KT), a **přidáváme k němu své komentáře**.

(2) Ve druhé části doplňujeme některé **informace o průběhu výběrového řízení** na zhotovitele územního plánu Ústí nad Labem v roce 2008 **a o žádosti o dotaci** na vypracování územního plánu.

První část

Vážený pane tajemníku,

k problematice vypsání a ukončení výběrového řízení na veřejnou zakázku v rámci Integrovaného operačního programu č. projektu CZ.1.06/5.3.00/05.06029 „Zpracování návrhu územního plánu Ústí nad Labem“ uvádím následující právní skutečnosti:

Z protokolu č. 4/2010/I vydaného dne 22.7.2010 pod č.j. 26383/2010 – 26 (dále jen „Protokol“) Ministerstvem pro místní rozvoj, odbor řízení operačních programů (podpořené právním stanoviskem externí advokátní kanceláře) mimo jiné vyplývají následující údajná pochybení:

1. Zadavatel nepostupoval v souladu s § 76, neboť neprokázal posouzení nabídek uchazečů v souladu s tímto ustanovením zákona. Toto pochybení mělo zásadní vliv na výběr nejvhodnější nabídky.
2. Zadavatel porušil ustanovení § 82, odst. 2 ZVZ, neboť neuzavřel smlouvu s vybraným uchazečem v souladu s návrhem smlouvy obsaženým v nabídce vybraného uchazeče.
3. Zadavatel nepostupoval v souladu s § 56 odst. 7 ZVZ, když nevymezil minimální úroveň kvalifikačních předpokladů v požadavku zadavatele dle § 56 odst. 2 písm. a), b), c) jednoznačně a konkrétně.
4. Zadavatel nepostupoval v souladu s § 59 ZVZ, neboť neposoudil splnění kvalifikace sám a ani nejmenoval pro tyto účely zvláštní komisi. Posouzení kvalifikace provedla hodnotící komise, ačkoli k těmto účelům nebyla oprávněna.
5. Zadavatel nepostupoval v souladu s § 59 ZVZ odst. 1 ZVZ, když nevyločil uchazeče pro neprokázání splnění kvalifikace. Toto pochybení mělo zásadní vliv na výběr nejvhodnější nabídky.
6. Zadavatel nepostupoval v souladu s § 50 ZVZ, neboť nad rámec stanoveným zákonem rozšířil rozsah požadované kvalifikace.
7. Zadavatel nepostupoval v souladu s § 74 ZVZ, když konkrétně nejmenoval každého člena hodnotící komise a jeho náhradníka.

Výše uvedené body jsou **jen stručným souhrnem nálezu** z Protokolu, který přináší mnohem bohatší argumentaci. Kancelář tajemníka **nepředložila žádné poklady**, jen stanovisko vlastního právníka, který argumentuje advokátským způsobem: hájí magistrát, zdůrazňuje, co se hodí, zamlčuje, co se nehodí. Většinu podstatných dokumentů o průběhu výběrového řízení a o kontrole MMR jsme zveřejnili na <http://stoptunelum.cz/uzemni-plan.html>

Stanovisko KT se zúženě věnuje debatě o jednotlivých paragrafech, ale zcela **přehlíží otázku transparentnosti** výběrového řízení, navzdory požadavku usnesení zastupitelstva č. 138/12 a zásadám § 6 zákona o veřejných zakázkách.

K jednotlivým pochybením lze uvést následující právní skutečnosti:

ad 1)

Zadavatel splnil veškerá relevantní ustanovení zákona, když posuzoval podané nabídky jednotlivých uchazečů striktně dle zadaných kritérií. Protokolem je konkrétně vytykána ta skutečnost, kdy došlo ze strany některých uchazečů k úpravě obchodních podmínek stanovených zadavatelem veřejné zakázky. K tomuto je nutné uvést, že zadavatel předmětné obchodní podmínky zpracoval pouze bodově, nikoli jako doslovný text smlouvy. Zadavatel výslovně uvedl „*Tyto obchodní podmínky jsou pro uchazeče závazné a budou zapracovány do smlouvy o dílo nebo budou nedílnou součástí smlouvy o dílo.*“ Z jazykového výkladu tak vyplývá, že stanovené podmínky měly být zapracovány do smlouvy, zadavatel tak předpokládal jejich další zpracování, zapracování a případné úpravy, ovšem za podmínky zachování smyslu dané úpravy. Doplnění zmíněných obchodních podmínek o stanovení limitu sankčního ujednání nelze považovat za nedodržení požadavku zadavatele, neboť tento byl beze zbytku respektován a do návrhu smlouvy promítnut. Lpění na doslovném převzetí zmíněného ustanovení v požadavcích zadavatele do návrhu smlouvy podané uchazečem lze považovat na bezúčelný a zbytečný formalismus odporující smysl samotné podstaty veřejných zakázek.

Nelze se tedy ztotožnit se závěry učiněnými v předmětném Protokolu, neboť bylo na zvážení uchazeče, aby v nabídce uvedl konkrétní výši pokuty. Vytykaný dovětek omezující výši smluvní pokuty tak jednoznačně nelze chápat jako porušení požadavku zadavatele. Je vždy na vůli uchazeče, jak se k relevantním skutečnostem postaví a jak je nadefinuje ve své nabídce. Zvolená konstrukce tak nemůže být považována za chybnou.

Z uvedeného vyplývá, že zadavatel respektoval ustanovení § 76 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., v tehdy platném znění (dále jen „zákon“), když posoudil nabídky uchazečů z hlediska splnění zákonných požadavků a požadavků zadavatele uvedených v zadávacích podmínkách, jakož i z hlediska toho, zda uchazeč nepodal nepřijatelnou nabídku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona.

Vytykané nedostatky ze strany Ministerstva pro místní rozvoj jsou pouze ryze formálního charakteru, kdy názor uváděný v Protokolu lpí na doslovném převzetí pouze bodově uvedených obchodních podmínek do vlastního návrhu smlouvy, což ve svém důsledku odporuje smyslu zákonné úpravy.

Stanovisko KT dokládá, že uchazeč smí do návrhu smlouvy doplnit určité ustanovení. Zcela ovšem přehlíží podstatu ministerského nálezu: nejde o prostý fakt, že dva uchazeči do smlouvy cosi doplnili, nýbrž o to, **co konkrétně doplnili a jaké to mělo důsledky**.

Ve výběrovém řízení se nesoutěžilo čistě o cenu. Ta měla při hodnocení váhu jen 45 %. Zbýlých 55 % činily výše pokut za nedodržení smluvených termínů plnění. Společnost CityPlan a sdružení kolem arch. Vávry nabídly vysoké pokuty, ovšem do smlouvy doplnily ustanovení, které úhradu případných pokut omezovalo na 10, respektive 15 % z ceny díla. Tím, že zadavatel takový postup přijal, došlo podle našeho názoru k **porušení § 6 zákona o veřejných zakázkách**, tj. zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. **Pokládáme za nepřijatelné soutěžit z 55 % o výši pokut a zároveň dvěma uchazečům povolit „fintu“, jak si pokuty skrytě omezit.** Ztotožňujeme se s MMR, že obě zmíněné nabídky měly být dle § 76 odst. 1 zákona vyřazeny jako nepřijatelné.

ad 2)

Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „MMR“) v této části Protokolu vytyká zadavateli chybný postup zadavatele při uzavření předmětné smlouvy o dílo, čímž mělo dojít k porušení ustanovení § 82 odst. 2 zákona. Dle názoru MMR spočívalo pochybení ve skutečnosti, že vlastní uzavřená smlouva o dílo s daným uchazečem je v rozporu částí nabídky a zadávacími podmínkami, neboť smlouva o dílo neobsahuje podrobný věcně-časový harmonogram, když je ve smlouvě výslovně uvedeno následující ujednání: „*Podrobný věcný a časový harmonogram postupu zpracování jednotlivých fází plnění předmětu díla vypracovaný zhotovitelem bude vypracován a aktualizován po dohodě zástupců smluvních stran.*“

K uvedenému lze uvést, že zadavatel neporušil zákon, konkrétně pak jeho ustanovení § 82 odst. 2, neboť z obchodních podmínek nevyplývala povinnost předložit věcně-časový harmonogram již v samotném návrhu předmětné smlouvy. Požadavek zadavatele stanovil, že věcně-časový harmonogram toliko „bude“ součástí smlouvy o dílo. Z uvedeného lze gramatickým i logickým výkladem dojít k jednoznačnému závěru, že předmětný harmonogram nemusel být součástí návrhu smlouvy o dílo, ale až samotné smlouvy. Tento požadavek zadavatele byl řádně naplněn.

MMR zároveň napadá v této souvislosti dvě z hodnotících kritérií, kdy dle jeho názoru mají tyto těsnou vazbu ke stanoveným zadávacím podmínkám a ke stanovenému požadavku na věcný a časový harmonogram. Pro využití tohoto hodnotícího kritéria však nebylo nutné znát konkrétní termíny plnění, rozhodná byla konkrétní výše smluvní pokuty (byť se např. jedná o smluvní pokutu za nedodržení termínu).

Závěrem lze shrnout, že absence konkrétních termínů plnění při podpisu smlouvy za předpokladu, že tento termín bude doplněn (což bylo zcela evidentně stanoveno v podané nabídce), nemá žádný vliv na zákonnost a správnost použití hodnotících kritérií. Ustanovení § 82 odst. 2 zákona tak nebylo porušeno. Dle tohoto ustanovení „zadavatel smlouvu uzavře v souladu s návrhem smlouvy obsaženým v nabídce vybraného uchazeče...“, což se také v tomto případě stalo. Uzavřená smlouva plně korespondovala s podanou nabídkou obsahující návrh dané smlouvy.

Stanovisko KT tvrdí, že zadavatel nepochybil, když smlouvu s vítězem podepsal bez časového harmonogramu. Zadávací dokumentace ale předložení harmonogramu vyžadovala a zcela logicky jej označila za **součást návrhu smlouvy**. A jak ve svém rozhodnutí uvedl ministr: **zadávací dokumentací jsou vázáni nejen uchazeči, ale i zadavatel, neboť pro všechny uchazeče musí platit stejné podmínky**. Opět se vracíme k § 6, tedy k zásadě transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.

Ještě jednou zdůrazníme, že z 55 % se soutěžilo o výši **pokut za případné nedodržení termínů** – konkretizovaných **právě v časovém harmonogramu**. Ztotožňujeme se s MMR, že jeho vynecháním ve smlouvě došlo k porušení zákona.

ad 3)

MMR dále vytýká zadavateli porušení ustanovení § 56 odst. 7 zákona, kterého se měl dopustit tím, že nevymezil minimální úroveň kvalifikačních předpokladů dle § 56 odst. 2 písm. a), b) a c) jednoznačně a konkrétně. Na základě tohoto údajného pochybení pak dle názoru MMR nemohla hodnotící komise pro posouzení kvalifikace objektivně a transparentně posoudit žádosti jednotlivých uchazečů.

Způsob prokázání technických kvalifikačních předpokladů však zadavatel vymezení tím, že veškeré uvedené požadoval doložit v pravosti a stáří dokladů dle § 57 zákona. Podle zmíněného ustanovení § 57 odst. 1 zákona předkládá dodavatel doklady prokazující splnění kvalifikace v originále či v úředně ověřené kopii, nestanoví-li veřejný zadavatel v zadávacích podmínkách jinak. Ve vztahu k technickým kvalifikačním předpokladům zadavatel nestal jinak, měl dodavatel prokazovat i tyto doklady originály nebo úředně ověřenými kopiemi příslušných listin.

Dále je v této souvislosti potřeba poukázat na specifickou povahu dané veřejné zakázky. Ta jednoznačně velice úzce souvisí s relevantními pasážemi zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebního řádu. Zpracování územního plánu je tzv. vybranou činností ve výstavbě a zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu upravuje tuto činnost v ustanovení § 158 odst. 1, kdy „*vybrané činnosti, jejichž výsledek ovlivňuje ochranu veřejných zájmů ve výstavbě, mohou vykonávat pouze fyzické osoby, které získaly oprávnění k jejich výkonu podle zvláštního právního předpisu. Vybranými činnostmi jsou projektová činnost ve výstavbě, kterou se rozumí zpracování územně plánovací dokumentace,...*“ Stavební zákon tedy jasně specifikuje minimální úroveň kvalifikačních předpokladů pro zpracovatele územních plánů, nebylo tedy již nezbytně nutné uvádět minimální úroveň kvalifikačních předpokladů duplicitně.

Výše uvedené skutečnosti jasně deklarují, že zákon porušen nebyl a výběr nejvhodnější nabídky nemohl být nikterak ovlivněn.

Stanovisko KT neinformuje, v čem konkrétně byl dle MMR porušen § 56 odst. 7 zákona. Kvalifikační dokumentace uváděla: „*Dodavatel předloží seznam významných obdobných zakázek na služby – referenční územní plány obcí nad 10 tis. obyvatel.*“

Ztotožňujeme se s MMR, že zadavatel v tomto bodě nestanovil jednoznačně a konkrétně minimální úroveň splnění požadavku. Postačoval seznam o jedné položce? Nebo „seznam“ znamená minimálně dvě, či dokonce tři položky? Anebo **byl teoreticky přijatelný i seznam prázdný**? MMR podle nás správně uzavírá, že hodnotící komise pro posouzení kvalifikace nemohla objektivně a transparentně posoudit žádosti jednotlivých uchazečů, resp. vyloučit uchazeče pro nesplnění kvalifikace.

ad 4)

MMR dále zadavateli veřejné zakázky vytýká porušení ustanovení § 59 zákona spočívajícího ve skutečnosti, kdy posouzení kvalifikace provedla hodnotící komise, ačkoli k těmto účelům nebyla oprávněna.

Uvedené ustanovení zákona je ze strany MMR v tomto ohledu značně účelově a jednostranně vykládáno, což ovšem nemohlo mít za následek jakékoli pochybení ze strany zadavatele. Je důležité na tomto místě zkonstatovat tu skutečnost, že za posouzení kvalifikace dodavatele z hlediska požadovaných zákonem je odpovědný zadavatel dané veřejné zakázky. Zákon mu na tomto místě pouze umožňuje (tedy analogicky neukládá) ustanovení zvláštní komise, jakožto poradního orgánu zadavatele. Zadavatel je tedy i nadále odpovědný za řádné posouzení kvalifikace, ad hoc ustanovená komise má sloužit výlučně toliko jako poradní orgán zadavatele.

V závěru této pasáže Protokolu samo MMR uvádí, že toto pochybení nemělo vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Z uvedeného závěru MMR lze rovněž vyvodit tu skutečnost, že samo MMR na tomto místě jinými slovy uvádí, že vytýkaný údajný nedostatek je pouze přehnaným formalistickým postojem MMR jakožto kontrolního orgánu.

Jsme přesvědčeni, že účelově situaci nevykládá MMR, nýbrž Stanovisko KT. To tvrdí, že hodnotící komise posoudila kvalifikaci jen jako poradní orgán zadavatele. Rozhodl tedy zadavatel? Chce-li toto KT tvrdit, **necht' laskavě předložit usnesení rady města**, které kvalifikaci posoudilo. Nám se takové usnesení nelézt nepodařilo. Naopak v protokolu z jednání komise ze dne 28.7.2008 jednoznačně čteme: „*Komise přistoupila k postupnému otevírání obálek v pořadí, ve kterém byly doručeny, a **posoudila splnění kvalifikace ve smyslu § 59 zákona č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách.***“ K tomu ovšem nebyla zmocněna usnesením rady města, jak MMR upozornilo.

Ztotožňujeme se s názorem MMR, že se jednalo o formální pochybení zadavatele. Jsme však přesvědčeni, že MMR nemohlo takové pochybení při kontrole ignorovat a je potřeba si chybu přiznat.

ad 5)

Dle názoru MMR vysloveného v Protokolu pod bodem 6.3.3. zadavatel porušil ustanovení § 59 odst. 1 zákona tím, že nevyloučil uchazeče pro neprokázání splnění ekonomické a finanční kvalifikace. K tomu mělo dojít tím, že někteří uchazeči neměli doložit potvrzení příslušné pojišťovny o uzavřené pojistné smlouvě, resp. doložené údaje měly být chybné či neúplné. MMR přitom vycházelo z názoru, kdy všichni jednotliví členové sdružení měli přeložit daný kvalifikační předpoklad jednotlivě za každého člena daného sdružení.

Takovýto názor však nemá oporu v zákoně, kdy ten předpokládá v případě sdružení povinnost dokládat každým z členů sdružení pouze doklady prokazující splnění kvalifikačních předpokladů dle ustanovení § 53 a § 54 písm. a) zákona. Výklad MMR vedoucí k přísnější interpretaci zákona je zcela evidentně chybný a neobhajitelný.

Dále k jednotlivým uchazečům lze souhrnně uvést, že vyžadované ekonomické i finanční kvalifikační předpoklady splnili. MMR dále zpochybňovalo pojistné smlouvy těch uchazečů, kteří jsou součástí či dceřinou společností většího právního subjektu, nicméně při kontrole daných smluv se jasně ukázalo, že pojistné smlouvy se vztahují právě i na dílčí (spřízněné či dceřiné) společnosti.

Stanovisko KT napadá kontrolní nálezy, u něhož (jako jediného) ministr pro místní rozvoj uznal námitku města proti výsledku kontroly. Ministr tento dílčí kontrolní závěr změnil a uvedl, že u sdružení postačuje splnění kvalifikačního požadavku jedním členem. Stanovisko KT tedy v této věci **brojí proti chiméře**.

Stanovisko KT ovšem přechází skutečnost, že ministr setrval na kontrolním nálezu, že pojistné smlouvy předložené společností DHV a sdružením kolem arch. Vávry **jednoznačně nedoložily splnění požadavků**, a proto tito uchazeči měli být vyloučeni. Tento názor MMR podle nás nelze odbýt tím, že při **pozdější kontrole smluv** (kterou však stanovisko KT nijak nedokládá ani nekonkretizuje) se ukázalo, že pojistné smlouvy požadavkům vyhověly.

ad 6)

Zadavateli je vytýkáno údajné porušení ustanovení § 50 zákona, neboť měl nad rámec stanoveným zákonem rozšířit rozsah požadované kvalifikace. Konkrétně se jedná o vyžadované čestné prohlášení o bezdlužnosti, kdy uchazeči formou čestného prohlášení doložili, že nejsou dlužníky Statutárního města Ústí nad Labem či jeho příspěvkových organizací.

V této souvislosti je potřeba upozornit na ustanovení § 55 odst. 2 zákona, dle kterého je zadavatel oprávněn po uchazeči požadovat i jiné doklady prokazující splnění ekonomických a finančních kvalifikačních

předpokladů, nežli pouze ty taxativně vyjmenované v odst. 1 téhož ustanovení zákona. Požadavek na předložení čestného prohlášení o bezdlužnosti tak nelze posuzovat jako nějaký další kvalifikační předpoklad (se kterým zákon skutečně nepočítá), ale právě jako kvalifikační předpoklad týkající se ekonomické a finanční situace uchazečů. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani možná poněkud nešťastné a nesystematické zařazení v rámci zadávací dokumentace.

Konečně lze uvést, že všichni uchazeči tento požadavek zadavatele splnili, tedy nedošlo k nějakým případným vyloučením uchazečů z důvodu nedoložení právě tohoto požadavku.

Požadavek na prokázání bezdlužnosti vůči zadavateli byl v kvalifikační dokumentaci stanoven jako **samostatný bod 4.5**, nadepsaný „*Ostatní kvalifikační požadavky vyžadované zadavatelem*“, a na rozdíl od ostatních požadavků (základních, profesních, ekonomických a finančních a technických) neobsahoval odkaz na relevantní zákonné ustanovení.

MMR tvrdí, že požadavek na bezdlužnost vůči zadavateli a jím zřízených příspěvkových organizací **neměl souvislost s předmětem zakázky**, a byl tedy v rozporu s ustanovením § 50 odst. 3 zákona: „*Veřejný zadavatel je povinen omezit rozsah požadované kvalifikace pouze na informace a doklady bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky.*“

Ministr pro místní rozvoj v reakci na námitky města ještě doplnil: „*Požadavek zadavatele na doložení čestného prohlášení o bezdlužnosti uchazeče vůči zadavateli prokazuje pouze vzájemný vztah mezi konkrétním zadavatelem a uchazečem, nikoli objektivní ekonomickou a finanční schopnost uchazeče realizovat konkrétní veřejnou zakázku.*“

ad 7)

Dle zjištění MMR zadavatel nepostupoval v souladu se zákonem, konkrétně pak s ustanovením § 74 zákona, když konkrétně nejmenoval každého člena hodnotící komise a jeho náhradníka. Hodnotící komise měla sedm členů a sedm náhradníků, přičemž u 2 členů (resp. náhradníků) nebylo jmenování provedeno adresně konkrétním fyzickým osobám, ale zástupci různých orgánů či subjektů.

Je nezbytné zkonstatovat, že zákon však nepředpokládá, resp. nevyžaduje, zvláštní způsob ustanovení hodnotící komise, tedy výslovné, písemné a adresné jmenování konkrétních fyzických osob, tak jak zcela nesprávně dovozuje MMR. Z tohoto důvodu nemohlo dojít k porušení zákona, neboť zákon nepředpokládá takovéto možnosti jeho interpretace.

Vezměme vážně názor Stanoviska KT, že hovoří-li zákon o „jmenování“, není nezbytné jmenovat konkrétní osoby: může tedy primátor jmenovat tajemníka úřadu prohlášením, že tajemníkem se stává zástupce třeba rybářského svazu? Bylo by pak podle KT v pořádku, když by na úřad kdosi přišel a řekl: Dobrý den, jsem členem svazu rybářů a dnes budu vaším tajemníkem?

Ztotožňujeme se s tím, co odpověděl ministr pro místní rozvoj na námitku zadavatele vůči kontrolnímu nálezu: „*Zákon hovoří o jmenování členů a jejich náhradníků. Nelze akceptovat vyjádření kontrolované strany, že mohou být náhradníci, resp. i členové hodnotící komise jmenování jako zástupci orgánů či subjektů.*“ Jsme přesvědčeni, že **pojem „jmenování“ logicky znamená adresné určení konkrétní osoby**, ostatně samotný pojem zřetelně vychází ze slova „jméno“. Nelze očekávat, že zákon bude definovat i zřejmý význam slov jako „jmenovat“.

závěrem

Závěrem lze uvést, že napadené postupy Statutárního města Ústí nad Labem, jakožto zadavatele předmětné veřejné zakázky, neobstojí, neboť se jedná o nepřesnou a místy ryze účelovou dezinterpretaci zákona ze strany MMR. Rovněž je potřeba poukázat na skutečnost, že samo MMR na několika místech protokolu konstatuje, že vytýkané nedostatky jsou toliko formální povahy, které navíc nemohly ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

Posouzení míry účelovosti a snahy dezinterpretovat zákon ponecháme na laskavém čtenáři. Je však třeba poukázat na skutečnost, že ač některá pochybení zadavatele kontrola MMR označila za formální, u jiných – konkrétně 1) a 5) – uvedla, že zjištěná porušení zákona měla **zásadní vliv na výběr nejvýhodnější nabídky**. S odkazem na porušení zákona při výběrovém řízení **MMR nepřiznalo městu Ústí nad Labem dotaci** ve výši tří milionů Kč.

Část druhá

Celkové ceny (s DPH a 10% rezervou, dle požadavku VŘ) v jednotlivých nabídkách:

DHV	25 525 500 Kč
Sdružení Arcadis, Casua a arch. Vávra	34 295 800 Kč
CityPlan	34 753 950 Kč

Ve výběrovém řízení zvítězilo Sdružení Arcadis, Casua a ing. arch. Petr Vávra, druhá se umístila společnost CityPlan. DHV porazily díky nabídnutým sankcím za nedodržení termínů plnění, kterým byla připsána 55% váha. Podrobnosti najdete v dokumentech z výběrového řízení, dostupných na <http://stoptunelum.cz/uzemi-plan.html>

Hodnotící komise se k určení vítěze sešla 1.10.2008 a pouze konstatovala, že *je nutno, vzhledem k rozdílnosti parametrů jednotlivých nabídek, nabídky důkladně prostudovat a závěrečné hodnocení přijmout na dalším zasedání komise*. Komise pak rozhodla až 29.10.2008. Ten **odklad je nepochopitelný**, neboť způsob hodnocení nabídek byl jasně stanoven už v zadávací dokumentaci a jednání komise se účastnili také zástupci společnosti Varia, která VŘ administrovala a měla umět procesně poradit. Kdo a jak během října 2008 nabídky „vzhledem k rozdílnosti jejich parametrů důkladně prostudoval“, není jasné. Každopádně se tím otevřel prostor pro případná zákulisní jednání, či dokonce manipulaci; na transparentnosti tím VŘ rozhodně nezáskalo.

Konečně stojí za pozornost to, že dva uchazeči, kteří nabídli téměř stejně vysokou cenu a úplně stejným způsobem navrhli ve smlouvě omezit výši pokut, díky nimž trumfli DHV, **se o zakázku nakonec podělili**: vyhrálo sdružení kolem arch. Vávry, ale dopravní koncepci jako subdodávku vypracovala společnost CityPlan. Obdobnou spolupráci mezi firmami stavícími české dálnice nedávno kritizoval Evropský účetní dvůr, který upozornil na „riziko kartelu“. Nad ústeckým ÚP asi není na místě hovořit o kartelu, ale otázka možných pletich ve veřejné soutěži se nabízí.

K žádosti o dotaci:

Žádost Ústí nad Labem o dotaci ve výši 3 milionů korun byla finálně uložena do systému MMR dne 14.8.2009. Hned 4.9.2009 proběhla standardní administrativní kontrola s následujícím výsledkem:

- dodavatel si omezil pokuty ve smlouvě, čímž byla porušena transparentnost
- uzavřená smlouva neodpovídá výsledkům VŘ: stanoveno omezení u smluvních pokut
- výsledek: porušení zásady transparentnosti, nediskriminace a rovného zacházení

Vzhledem k výsledku administrativní kontroly proběhla veřejnosprávní kontrola MMR na magistrátu města Ústí nad Labem dne 18.1.2010. Protokol o výsledku kontroly, předaný primátoru Janu Kubatovi dne 25.8.2010, popsal sedm porušení zákona o veřejných zakázkách, přičemž u dvou uvedl, že zásadně ovlivnily průběh a výsledek výběrového řízení.

Dne 3.9.2010 město proti výsledku kontroly podalo námitky. O námitkách rozhodl dne 9. srpna 2011 ministr pro místní rozvoj Kamil Jankovský. Za částečně odůvodněnou uznal jednu námitku, ostatní označil za neodůvodněné. Rada města Ústí nad Labem usnesením č. 569/11 ze dne 29.11.2011 vzala na vědomí vyřazení žádosti o dotaci z další administrace.